

výklad opakoval (označující oba mylně úsudkové své závěry, plynoucí z právního posouzení doslovu listiny »jako zjištění«) v ten smysl, že prý se obecní zastupitelstvo v této schůzi usneslo na tom, by služební požitky obecních zřízenců byly převedeny na platový systém zřízenců státních podle § 190 zákona čís. 103 ai 1926 sb. z. a n. a by jim současně byla propočítána služební doba ve smyslu zákona č. 222/1920 a vl. nař. č. 666 ai 1920 sb. z. a n., jest výklad tento v rozporu s jasným projevem vůle obecního zastupitelstva v zápise o schůzi jeho ze dne 21. října 1929 v odst. V., již výše rozebraným, jímž výslovně byl zamítnut nárok žalobcův na propočtení služební doby vojenské i četnické. Než ani z doslovu dekretu ze dne 22. ledna 1930 nelze činiti logický závěr, že žalobci byl jím přiznán nárok na započtení služby vojenské a četnické do celkové jeho služební doby, poněvadž dekret obsahuje individuální propočítání služební doby žalobcovy ku dni 1. ledna 1926 a uvádí, že činí jen 5 roků 6 měsíců a výslovně dále zdůrazňuje, že dekret byl vydán na základě usnesení obecního zastupitelstva ze dne 21. října 1929, a že tedy jen toto usnesení se v něm provádí. Ani z prvního odstavce dekretu, uvádějíciho jen povšechně, na čem se obecní zastupitelstvo usneslo a jenž zřejmě byl zhotoven jako povšechný formulář, do něhož teprve strojem byly vpisovány jméno a individuální propočty, týkající se jednotlivého zřízence a také žalobce, nelze dovozovati, že žalobci byl jím přiznán nárok na propočtení služební doby vojenské a četnické, poněvadž, třebaš v tomto odstavci jest též úvodem podotčeno, že se obecní zastupitelstvo ve schůzi ze dne 21. října 1929 usneslo, by služební požitky obecních zaměstnanců byly převedeny na platový systém zřízenců státních (§ 190 zák. čís. 103/1926 sb. z. a n.) a by současně byla propočítána služební doba ve smyslu zákona čís. 222/1920 a vl. nař. čís. 666/1920, jest již z následujícího odstavce II. a dalších, týkajících se jen služebního poměru žalobcova, patrnó, že těchto předpisů zákona ve příčině jeho dřívější služby vojenské a četnické nebylo použito a že se mu podle usnesení obecního zastupitelstva ze dne 21. října 1929 propočítává služební doba jen ve službách obecních, činící k 1. lednu 1926 5 roků a 6 měsíců (t. j. od 26. června 1920 do 31. prosince 1925 včetně). Byl-li však usnesením obecního zastupitelstva ze dne 21. října 1929 výslovně odepřen žalobci nárok na započtení vojenské a četnické služební doby, nemohl proti takto projevené vůli zákonného zástupce obce žalobce nabýti tohoto nároku, poněvadž úprava služebních poměrů a požitků obecních zaměstnanců patří do práv vyhrazených jen obecní samosprávě podle § 32 obecního zřízení pro Čechy, do niž nadřízené úřady samosprávné mohou zasahovati jen pokud jim takový zásah zákon výslovně dovoluje. Podobně ve věcech obecních úředníků viz rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve sbírce adm. čís. 5121 a 8927. Naproti tomu se vývody dovolací odpovědi marně pokoušejí opodstatniti nárok žalobcův duchem vyšší spravedlnosti a milosrdenství, zásadami mravního práva, blahovolností výkladu při použití obdoby v § 7 obč. zák. soudům vyhrazeného.

Čís. 12548.

Dovolání jest nepřipustné (§ 502, třetí odstavec, c. ř. s.), zažalováno-li několik pohledávek, z nichž žádná nepřevyšovala 2.000 Kč, tře-

bas byla proti zažalovaným pohledávkám namítnuta započtením vzájemná pohledávka přes 2.000 Kč.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 4/32.)

Žalující firma zažalovala ve dvou žalobách spojených ke společnému jednání čtyři samostatné pohledávky, z nichž žádná nepřevyšovala 2.000 Kč. Žalovaný namítl započtením vzájemnou pohledávku 4.496 Kč. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Žalobkyně zažalovala ve dvou žalobách spojených ke společnému jednání čtyři samostatné pohledávky ze čtyř účtů s různými dobami splatnosti. Žádná z těchto pohledávek nepřevyšuje 2.000 Kč. Tyto pohledávky nepozbyly své samostatnosti tím, že po dvou byly uplatněny podle § 227 c. ř. s. jednou žalobou, a že o nich bylo společně jednáno a rozhodnuto. Musí býti proto přípustnost dovolání posuzována zvláště podle výše každé této samostatné pohledávky. Poněvadž jde o souhlasné rozsudky soudů nižších stolic a žádná z uvedených pohledávek nepřevyšuje 2.000 Kč, je dovolání nepřípustné podle třetího odstavce § 502 c. ř. s., a bylo je proto odmítnouti podle prvního odstavce § 507 c. ř. s., nestalo-li se tak již soudy nižších stolic. Na tom nic nemění, že žalovaný namítal započtením vzájemnou pohledávku 4.496 Kč 30 h, tedy pohledávku převyšující 2.000 Kč, a že o tu vlastně již jenom jde v řízení dovolacím, neboť pro posouzení přípustnosti dovolání může býti rozhodující jen výše pohledávky zažalované, pokud se týče v souzeném případě výše každé ze samostatných pohledávek žalobčiny, ježto by vzájemnou pohledávku bylo započítati na každou jednotlivou z těchto samostatných pohledávek.

Čís. 12549.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek pro pojištění proti krádeži vloupáním, že pojištění platí jen pro ty předměty a místnosti, které v pojistce zevrubně jsou označeny a do pojištění pojaty, a i pak jen potud, pokud předměty ty jsou v místnostech, po případě na místech, které jsou v pojistce podrobněji označeny nebo předepsány, neodporuje nutícím pravidlům zákona o pojišťovací smlouvě.

Stanoví-li tyto pojišťovací podmínky, že se ohlášená změna pokládá za schválenou, když pojistitel nedá pojištěnci do 14 dnů žádné zprávy, platí mlčení pojistitele za souhlas jen tehdy, byly-li pojistiteli oznámeny podstatné části změny, mezi něž patří v prvé řadě i označení místnosti, do které pojištěné předměty byly přeneseny.

Stalo-li se ohlášení změny pojistného místa a přijetí její přihlášky až po dostavení se pojistné příhody, nejde o zpětné pojištění a není odcizení pojištěného předmětu ze změněných místností kryto ani původní ani novou pojistkou.